

naar den ærede Ordfører henviste til, at en Arealskat ikke var forældet, som vi havde hævdet, idet man ogsaa havde den i Tyskland, er det kun delvis rigtigt, idet man i Tyskland har en Produktionsafgift og kun for de ganske smaa Tobaksdyrkere har bibeholdt Arealskatten. Man er altsaa i Tyskland netop gaaet bort fra den. Hvis man følger den Anvisning, vi her have givet, vil man i Virkeligheden ikke skabe nogen yderligere Beskyttelse for Tobakken. Naar man satte den Grundtakst, der var, inden Toldloven blev forandret, som den laveste Takst for indført Tobak, vilde man ikke skabe nogen større Beskyttelse, end der var i Forvejen, og naar man saa indførte en Værditold paa de dyrere Sorter, vilde man ogsaa derved faa en langt bedre Beskatning. Jeg er ellers ikke i nogen Henseende Tilhænger af en Luksustold, fordi jeg mener, at Luksus er et meget vagt Begreb. Hvad der i Dag anses for Luksus, vil maaske om et Par Aar anses for en Fornødenhed. Saadant noget som Kaffe blev i sin Tid anset for en meget stor Luksus, men er nu gaaet over blandt de almindelige Fornødenheder i den Grad, at en tidligere Finansminister, afdøde Vilh. Lassen, i allerhøjeste Grad kæmpede for at gøre Kaffen toldfri eller i alt Fald nedsætte Tolden paa den. Men er der noget, der er Luksus, er det i hvert Fald Tobak, særligt de dyrere og finere Sorter. Derfor kan jeg være med til en betydelig Værditold paa den. Er der noget Sted, hvor jeg synes, at det var rigtigt, rimeligt og retfærdigt at have en Værditold, er det netop paa Tobakken, og naar det har vist sig praktisk gennemførligt i et saa stort Land som Tyskland, vilde der heller intet være til Hinder for at gennemføre det her. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Finansminister — det nytter sandsynligvis ikke noget — at tage op til Overvejelse, om det ikke var rigtigt at forandre dette Forhold og faa en Værditold paa Tobak, saa man kom bort fra den nuværende Beskatningsform, som her er ganske urimeligt uretfærdig. Derfor kunne vi ikke stemme for det foreliggende Forslag. Vi have anset det for unyttigt at stille Ændringsforslag, da i Virkeligheden kun Administrationen kan udarbejde Ændringsforslag af den Art, der her kunde være Tale om.

Svendsen: Det foreliggende Lovforslag viser tydeligt og klart, hvor vanskeligt det er, naar man først er kommen ind paa Beskyttelse for et Produkt, at

komme bort derfra. Den Beskyttelse, der tidligere har været for det danske Landbrug med Hensyn til Tobaksdyrkning, har været forbavsende høj, og jeg vilde ønske, at Finansudvalget ikke var gaaet ind paa at forhøje den, men snarere vilde nedsætte den. Det foreliggende Lovforslags Vedtagelse vil medføre en betydelig Forøgelse af den Beskyttelse, der allerede er paa indenlandske Tobaksarter. Tidligere var Beskyttelsen, idet der ingen Afgift var paa den danske Avl, lig med hele Afgiftsbeløbet, 29 Øre pr. Kilogram. Ved Toldloven for nogle Aar siden blev Afgiften sat op til 64 Øre pr. Kilogram. Det er altsaa denne Beskyttelse, Tobaksavlerne have haft i de forløbne 2 Aar. Nu foreslaar Udvalget, at der paalægges den indenlandske Tobaksavl en Afgift paa 17 $\frac{1}{4}$ Øre. Altsaa, Afgiften er i 1908 forhøjet med 35 Øre paa hver Kilogram Tobak, der indføres, og da Afgiften nu for den indenlandske Avl sættes til 17 $\frac{1}{4}$ Øre, bliver der derved frembragt en yderligere Beskyttelse paa 17 $\frac{3}{4}$ Øre paa hvert Kilogram. Det vil være aldeles urigtigt at indføre denne. Det vil ikke, som det vist var Meningen fra Udvalgets Side, forhindre, at denne unaturlige Avl breder sig her i Landet, thi der vil vedblivende være en overordentlig stor Beskyttelse. Rimeligvis ville de dyrkede Arealer, ligesom Tilfældet har været i de sidste 2 Aar, blive større og større, og det vilde være i højeste Grad uheldigt. Vi ere vist alle enige om, at det er en Avl, som ikke har nogen som helst naturlig Betingelse for at eksistere her i Landet, og tillige synes, efter alle de Røster, der ere fremkomne, de Produkter, der avles her, at være særlig sundhedsfarlige og i det hele af enorm daarlig Kvalitet, saa at vi helst maatte være fri for dem. Forholdet er endog saaledes, at det gav det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), tror jeg det var, Anledning til ved Sagens første Behandling at foreslaa, om man maa kalde det saa, et Antilurmærke for dansk Produkt. Vi have jo et Mærke for at betegne et dansk Produkts Godhed, nemlig Lurmærket, og nu skulde man altsaa have et Mærke for at betegne et dansk Produkts Daarlighed. Jeg synes, vi hellere helt maatte være fri for det daarlige Produkt, som hverken Forbrugerne eller Staten kunne være tjente med.

Man maa lægge Mærke til, at det er et overordentlig stort aarligt Tab, der paalægges den danske Statskasse, for at Folk kunne have den Fornøjelse at dyrke en